

1456. Indien hij zijn verklaring niet heeft gedaan binnen de wettelijke termijn, of ze niet met nauwkeurigheid heeft gedaan, kan de derde-beslagene, die daartoe voor de beslagrechter wordt opgeroepen, geheel of ten dele schuldenaar worden verklaard van de oorzaken en de kosten van het beslag, onverminderd de kosten van de tegen hem ingestelde procedure, die in die gevallen te zijnen laste vallen.

Indien de derde-beslagene de schuld betwist waarvan de beslaglegger betaling wil bekomen, dan wordt de zaak voor de bevoegde rechter gebracht of wordt zij in voorkomend geval naar hem verzonden door de beslagrechter.

1456. A défaut d'avoir fait sa déclaration dans le délai légal ou de l'avoir faite avec exactitude, le tiers saisi, cité à ces fins devant le juge des saisies, peut être déclaré débiteur, en tout ou en partie, des causes de la saisie ainsi que des frais de celle-ci, sans préjudice des frais de la procédure formée contre lui qui, en ces cas, seront à sa charge.

Si le tiers saisi conteste la dette dont le saisissant entend obtenir le paiement à son profit, la cause est portée devant le juge compétent ou, le cas échéant, elle lui est renvoyée par le juge des saisies.

Commentaar bij art. 1456 Ger. W.

Auteur: K. WAGNER

dn300041332/LN945

Bijwerking: 15 februari 2005

BELANGRIJKSTE RECHTSLEER

DE WILDE, A., 'De voorwaarden van de schuldenaarsverklaring bij miskenning, door de derde beslagene, van het afgifteverbod', (noot onder Cass. 26 april 2002), *R.W.* 2002-03, 1220.

DIRIX, E., 'De aard van de schuldenaarsverklaring bij derdenbeslag', *R.W.* 1989-90, 1020.

PEETERS, N., 'De schuldenaarsverklaring en de betwisting van de schuld door de derde beslagene', (noot onder Antwerpen 21 december 1998), *R.W.* 1999-2000, 299.

PIROTTE, N., 'Sanction du tiers saisi: pénalité ou indemnité?', (noot onder Beslagr. Brussel 23 april 1998), *J.L.M.B.* 1999, 411.

VANLERSBERGHE, P., 'De sanctie wegens het uit handen geven van sommen na uitvoerend derdenbeslag', (noot onder Cass. 18 juni 1999), *P.&B.* 1999, 217.

BELANGRIJKSTE RECHTSPRAAK

Cass. 16 februari 1984, *Arr. Cass.* 1983-84, 750, *Pas.* 1984, 690.

Cass. 19 juni 1986, *Arr. Cass.* 1985-86, 1442, *Pas.* 1986, 1298.

Cass. 3 december 1990, *Arr. Cass.* 1990-91, 365, *Pas.* 1991, 327.

Cass. 3 maart 1995, *Arr. Cass.* 1995, 266, *R.W.* 1996-97, 412, *Pas.* 1995, 275.

Cass. 11 april 1997, *Arr. Cass.* 1997, 435, *Pas.* 1997, 450.

Cass. 4 oktober 2001, *R.W.* 2002-03, 292, *Pas.* 2001, 1589.

Cass. 26 april 2002, *R.W.* 2002-03, 1220, noot A. DE WILDE, *Pas.* 2002, 1013.

COMMENTAAR

I De schuldenaarsverklaring wegens laattijdigheid of gebrek aan nauwkeurigheid in de verklaring van derde-beslagene op grond van artikel 1456 Ger. W., is van groot praktisch belang en gaf aanleiding tot vrij uitvoerige rechtspraak en rechtsleer.

Uit de wet zelf ('kan') blijkt dat de beslagrechter bij de toepassing van deze sanctie over een bepaalde beoordelingsvrijheid beschikt. De schuldenaarsverklaring is een facultatieve sanctie, waarbij de beslagrechter rekening zal houden met de door hem onaanastbaar vastgestelde feitelijke omstandigheden van de zaak. (*1) Verder beschikt de rechter over een matigingsbevoegdheid ('geheel of ten dele'). (*2) Er is dus geen sprake van een automatische sanctie: (*3) de rechter zal rekening moeten houden met de toerekenbaarheid van het verzuim. (*4)

De schuldenaarsverklaring zal met name kunnen worden uitgesproken in gevallen van fraude, collusie (*5) en bij onverschoonbare onzorgvuldigheid. (*6) Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de beslagrechter evenwel zich te beperken tot die gevallen. (*7) Bedrieglijk handelen van de derde is niet vereist: een dergelijk vereiste vindt geen aansluiting bij de tekst van de wet, waarin sprake is van een gebrek aan 'nauw-

(*1) Cass. 11 april 1997, *Arr. Cass.* 1997, 435, *Pas.* 1997, 450; Beslagr. Antwerpen 13 mei 1991, *R.W.* 1992-93, 995; K. BAERT, 'Algemene beginselen van bewarend beslag', *T.P.R.* 1980, (280) 298.

(*2) Luik 26 oktober 1995, *J.T.* 1996, 105; Beslagr. Brussel 17 oktober 1990, *J.L.M.B.* 1991, 411.

(*3) Beslagr. Namen 5 februari 1988, *R.R.D.* 1988, 300; H. JESPERS, 'Beslag onder derden of bij derden?', in *Liber amicorum Marcel Briers*, Gent, Mys & Breesch, 1993, 215.

(*4) Brussel 12 mei 2000, *J.L.M.B.* 2003, (1346) 1349, noot D. PATART; E. DIRIX, 'De aard van de schuldenaarsverklaring bij derdenbeslag', *R.W.* 1989-90, 1021.

(*5) Bijvoorbeeld wanneer de beslagene zgn. kosteloos als zaakvoerder of werknemer al zijn tijd besteedt aan een vennootschap waarvan hijzelf en/of zijn echtgenote de aandeelhouders zijn (E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 451, nr. 783).

(*6) E. DIRIX, *l.c.*, *R.W.* 1989-90, 1021.

(*7) Brussel 27 mei 2003, 2000/AR/885, www.cass.be (samenvatting); Beslagr. Antwerpen 13 mei 1991, *R.W.* 1992-93, 995; J.-L. LEDOUX, 'Les saisies 1983-1988', *J.T.* 1989, p. 638, nr. 90.

keurigheid'. Het Hof van Cassatie vereist in dit verband geen bedrog, kwade trouw of schuldig verzuim. (*1) Evenmin is vereist dat de derde de wil zou hebben gehad om goederen aan het beslag te onttrekken of dat hij schade zou hebben willen berokkenen aan de schuldeiser. (*2) Ook al zijn dergelijke omstandigheden niet vereist, dan nog zal het voorliggen daarvan uiteraard wel kunnen leiden tot schuldenaarsverklaring. (*3) Wanneer vaststaat dat dergelijke omstandigheden voorliggen, zal men in beginsel zelfs bezwaarlijk kunnen besluiten dat geen enkele sanctie oppoortuun is. (*4)

Wanneer daarentegen slechts sprake is van een lichte of verschoonbare fout (bv. geringe laattijdigheid ingevolge een vakantieperiode), dan past behoedzaamheid bij het opleggen van de schuldenaarsverklaring, die een ernstige sanctie is. (*5) Zo ook is een louter materiële vergissing niet noodzakelijkerwijze gelijk te stellen met een te sanctioneren gebrek aan nauwkeurigheid. (*6) De beslagrechter zal hier rekening moeten houden met de omstandigheden van de zaak (verschoonbaar karakter van de materiële vergissing; desgevallend de snelheid waarmee werd overgegaan tot correctie). (*7)

De discussie over de tijdigheid of de nauwkeurigheid van de verklaring, belangt de beslagleggende schuldeiser en de derde-beslagene aan. In beginsel is het niet nodig de beslagen debiteur bij het geschil daaromtrent te betrekken.

2 Wat de termijn betreft binnen dewelke de verklaring moet worden afgelegd, vallen weinig bijzonderheden te melden die specifiek betrekking hebben op artikel 1456 Ger. W. De termijn van vijftien dagen vanaf de betekening van het beslagexploot (art. 1452 Ger. W.), is onderworpen aan de regels zoals neergelegd in de artikelen 48 e.v. Ger. W. (*8) De *dies a quo* is niet in de termijn begrepen, de *dies ad quem* wel. Valt de laatste dag op een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, dan wordt de termijn verlengd tot de eerstvolgende werkdag. (*9)

(*1) Cass. 3 december 1990, *Arr. Cass.* 1990-91, 365; Cass. 19 juni 1986, *Arr. Cass.* 1985-86, 1442. Dat laatste arrest heeft betrekking op art. 1542 Ger. W. (d.i. bij uitvoerend beslag onder derden), doch de beoordeling is dezelfde als bij art. 1456 Ger. W. (bewarend beslag onder derden) (zie in dezelfde zin: G. BLOCK, 'Saisies-arrêts et oppositions amiables ou extrajudiciaires entre les mains du notaire. Le rôle du notaire et sa responsabilité', *Rec. gén. enr. not.* 1994, 47; M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 874).

(*2) Cass. 19 juni 1986, *Arr. Cass.* 1985-86, 1442.

(*3) Cass. 16 februari 1984, *Arr. Cass.* 1983-84, 750; Brussel 25 januari 2002, 98-AR-2077, *www.cass.be*.

(*4) Zie in dezelfde zin: Brussel 20 april 2001, *www.cass.be* (samenvatting).

(*5) N. PIROTTE, 'Sanction du tiers saisi: pénalité ou indemnité?', (noot onder Beslagr. Brussel 23 april 1998), *J.L.M.B.* 1999, 411; M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 875.

(*6) Beslagr. Brussel 14 juni 1996, *J.T.* 1997, 242; K. PITEUS, 'Beslag onder derden', in Orde van advocaten te Kortrijk (ed.), *Sancties en nietigheden*, Gent, Larcier, 2003, 382.

(*7) Luik 26 oktober 1995, *J.T.* 1996, 105.

(*8) M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 878.

(*9) *Idem*.

3 Een ‘nauwkeurige’ verklaring bevat alle nuttige elementen die het mogelijk maken de rechten van partijen te bepalen (zie art. 1452 Ger. W.). (*1) Een exhaustieve lijst opstellen van alle gevallen waarin de verklaring niet geldt als nauwkeurig, is onmogelijk. Als gevallen waarin sprake is van een gebrek aan nauwkeurigheid kunnen gelden: opzettelijke nalatigheid en onoprechtheid. (*2) Hetzelfde geldt voor gevallen waarin sprake is van collusie (*3), fraude, kwade trouw (*4), of de wil om de beslagmaatregel te frustreren. Dergelijke omstandigheden zijn mogelijke *oorzaken* van of *verklaringen* voor een gebrek aan nauwkeurigheid. Zij zijn als zodanig niet datgene wat aanleiding geeft tot de sanctie. Het gebrek aan nauwkeurigheid (of de laattijdigheid) is wat aanleiding geeft tot de sanctie – voormelde omstandigheden zijn slechts mogelijke situaties die het opleggen van de sanctie oppoortuun kunnen maken.

4 Vervolgens rijst de vraag of de vereiste van een nauwkeurige verklaring ingeval van beslag in handen van een *bankinstelling*, impliceert dat zij melding zou maken van alle afzonderlijke rekeningen waarvan de beslagen debiteur de titularis is (en de saldi van die rekeningen). In deze context zal ook de weerslag van een *beding van eenheid van rekeningen* op de verklaring van de derde beknopt onderzocht worden. (*5) Het gaat om een delicate kwestie die zich bevindt in een spanningsveld tussen enerzijds de rechten van de schuldeiser en de noodzaak van doelmatigheid van beslagmaatregelen, en anderzijds de rechten van de derde en de noodzaak tot restrictieve interpretatie (*6) en behoedzaamheid bij het uitspreken van burgerlijke straffen met mogelijkerwijze verregaande gevolgen.

G. DE LEVAL merkt over de inhoud van de verklaring op: ‘Le tiers saisi doit faire, en personne ou par mandataire, une déclaration circonstanciée de façon que le saisissant puisse connaître la véritable situation du tiers saisi à l’égard de la partie saisie, et ce qu’il peut espérer retirer de la saisie qu’il a faite’. (*7)

(*1) Brussel 16 maart 1989, *J.L.M.B.* 1989, 802, noot G. DE LEVAL.

(*2) Luik 20 maart 1998, *J.L.M.B.* 1999, 403.

(*3) Voor een toepassing: Beslagr. Luik 22 april 1998, *J.L.M.B.* 1999, 404.

(*4) Voor een toepassing: Brussel 10 juni 1994, *J.T.* 1994, 774.

(*5) *Brevitatis causa* mag verwezen worden naar DIRIX en BROECKX, die de problematiek als volgt samenvatten: ‘Zowel bij depositorekeningen als bij rekening-courant, komt de problematiek aan de orde van de tegenwerpelijheid aan de beslagleggende schuldeiser van bedingen van eenheid van rekening en compensatiebedingen. Krachtens dergelijke bedingen moeten de op naam van de beslagene geopende rekeningen worden beschouwd als een ondeelbare rekening of moeten zij de bank toelaten de diverse saldi te compenseren. Het beding van eenheid van rekening rechtvaardigt de verrekening van wederzijdse schuldvorderingen en is tegenwerpeijk aan derden op voorwaarde dat zij aan de werkelijkheid beantwoordt. Het compensatiebeding vervult dan een suppletieve functie; wanneer het beding van eenheid van rekening door de rechter niet zou worden aanvaard, wordt een beroep gedaan op het compensatiebeding. De tegenwerpelijheid van deze bedingen aan de samenlopende schuldeisers (bv. na derdenbeslag) wordt uiteenlopend beoordeeld (...). Ten onrechte evenwel. Het komt contractanten toe te stipuleren dat de tussen hen bestaande schuldvorderingen in de toekomst zullen verrekend worden. Aan de verworven rechten van derden wordt hierdoor geen afbreuk gedaan (...). In ieder geval hebben de genoemde clausules die de banken plegen te bedingen, geen ‘kunstmatig’ karakter. De bank zal in de regel de mogelijkheid tot compenseren verdisconteerd hebben bij de kredietverlening. Dit verdisconteren is legitiem en beantwoordt aan de economische realiteit van het zaken doen tussen partijen’ (E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 418, nr. 717).

(*6) D. CHABOT-LEONARD, *Saisies conservatoires et saisies-exécutions*, Brussel, Bruylant, 1979, 275.

(*7) G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 219, nr. 144.

Wanneer de derde een bankinstelling is, kan zij zich niet verschuilen achter haar beroepsgeheim of haar discretieplicht om geen verklaring af te leggen. (*1) Verder is de bank in deze situatie gebonden door een neutraliteitsverplichting. (*2)

Het zou te ver gaan te stellen dat de derde-beslagene, in de hier onderzochte hypothese een bankinstelling, bij de redactie van zijn verklaring altijd gehouden is tot detailopgave van alle verschillende rekeningen waarvan de beslagen debiteur titularis is. Nochtans moet aanvaard worden dat de derde zich niet zonder meer mag beperken te verklaren dat de verschillende rekeningen van de debiteur *in globo* een debetsaldo vertonen. Concreet betekent dit het volgende. Wanneer de derde tijdig een verklaring opstelt waarin hij, zonder verdere detaillering, bevestigt dat de verschillende rekeningen van de debiteur een globaal debetsaldo vertonen, impliceert dit niet *ipso facto* dat de verklaring niet meer zou kunnen gelden als nauwkeurig. Immers, als het verklaarde waar is (er is daadwerkelijk een globaal debetsaldo), dan is dat een juiste weergave van de uiteindelijke verhouding tussen derde beslagene en de debiteur. NELISSEN GRADE merkt terecht op dat de beslaglegger geen rechtmatig belang heeft bij de mededeling van details over de (omvang der) debetstand van de rekening, daar het beslag in deze hypothese (d.i. één enkele bankrekening met debetstand of verschillende rekeningen die één rekeningverhouding uitmaken met een negatief compensatieresidu) zonder voorwerp is. (*3) Het voorwerp van een bewarend derdenbeslag op een bankrekening is immers niet de rekening zelf, maar wel het saldo op het ogenblik van het beslag. (*4)

Teneinde de schuldeiser toe te laten zich te vergewissen van de waarachtigheid van de verklaring of eenvoudigweg om zich een meer precies beeld te vormen, mag de schuldeiser die een zeer beknopte verklaring ontving, toelichting vragen (die de derde met de nodige diligentie zal moeten verschaffen, maar uiteraard niet meer binnen de oorspronkelijke termijn van vijftien dagen). (*5)

Het staat de bankinstelling vrij om voor haar opzoekingen en het opstellen van de verklaring, aan de beslaglegger kosten aan te rekenen (art. 1454 Ger. W.). Hetzelfde geldt uiteraard voor een eventuele aanvullende verklaring, ingeval de schuldeiser daarnaar gevraagd heeft.

Wat een beding van eenheid van rekeningen betreft (een standaardbeding uit de bancaire praktijk), mag voorts nog worden opgemerkt dat dit in beginsel eigen is aan

(*1) E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 447, nr. 777; M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 874.

(*2) Beslagr. Brussel 20 januari 2000, *T.B.H.* 2001, 856, noot J.-P. BUYLE en M. DELIERNEUX (het betrof rekeningen van een advocaat, waaronder een derdenrekening); E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 443, nr. 771.

(*3) J.-M. NELISSEN GRADE, 'Derdenbeslag op bankrekeningen', in *Liber amicorum Frédéric Dumon*, Antwerpen, Kluwer, 1983, 686.

(*4) M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 822. Ook indien het gaat om een gezamenlijke rekening (d.i. geopend op naam van meerdere titularissen), treft het derdenbeslag het gehele saldo van de rekening (E. DIRIX, 'Beslag op een gezamenlijke rekening', (noot onder Brussel 3 april 1996), *R.W.* 1996-97, 227).

(*5) Zie en vergelijk: Beslagr. Brussel 10 april 1986, *J.L.M.B.* 1987, (195) 201.

de verhouding tussen de bank en haar cliënt, in die zin dat eenheid van rekeningen niet zelden uit de economische aard zelf van de cliëntenrelatie zal voortvloeien. (*1) De eenheid van rekeningen mag m.a.w. gelden als een *vermoeden*, desgevallend te weerleggen door de schuldeiser. Dit alles neemt uiteraard niet weg dat een bank, zoals reeds gezegd, geroepen kan worden nadere toelichting te verschaffen bij de verklaring luidens dewelke het globale saldo van verschillende rekeningen een debetsaldo betreft.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de bank zich, in het kader van een navolgend debat, niet zonder meer mag beperken tot de affirmatie dat zij niets verschuldigd is aan de debiteur (een affirmatie die bv. wel kan volstaan wanneer de debiteur geen cliënt is bij de betrokken bank). Immers: 'Lorsque le tiers saisi a été en relations contractuelles suivies avec le débiteur saisi, il ne peut pas se borner à dire qu'il ne doit plus rien, il est tenu de préciser la date et la nature du fait ou de l'acte libératoire et de produire les pièces justificatives (art. 1453 tweede lid) qui permettront de vérifier son affirmation. Le créancier saisissant doit être complètement informé et seuls les faits libératoires antérieurs à la saisie-arrêt peuvent lui être opposés'. (*2)

Wanneer het globale saldo van alle rekeningen van een debiteur negatief is, lijkt er in beginsel, zoals reeds gemeld, geen reden voorhanden om het bedrag van de schuld van de debiteur ten aanzien van de bank mee te delen (*3), daar zulks in het kader van een derdenbeslag geen praktisch nut biedt (*4) – behoudens bijzondere omstandigheden die nadere detaillering rechtvaardigen (teneinde de juistheid van de verstrekte gegevens te kunnen verifiëren). De bank die verklaart geen schuldenaar te zijn van de debiteur (m.a.w. het globale rekeningensaldo van de beslagen debiteur is negatief) moet daarvan desgevraagd weliswaar het bewijs leveren, maar niet vereist is dat de bank stukken zou voorleggen die vaste datum zouden hebben in de zin van artikel 1328 B.W. (*5)

Indien de bank op het ogenblik dat zij haar verklaring van derde-beslagene opstelt daaraan geen stavingsstukken hecht, kan zulks geen aanleiding geven tot enige sanc-

(*1) Meer daarover bij: J.-P. BUYLE en O. POELMANS, 'Insaissabilité de l'ouverture de crédit. Unicité des comptes. Effets d'une saisie en compte courant', *J.T.* 1990, 290; G. DE LEVAL, *Traité des saisies*, Luik, Faculté de droit, 1988, 639; M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, 'La saisie-arrêt bancaire', in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 865-866.

(*2) G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 221, nr. 146 (voetnoten weggelaten).

(*3) In dezelfde zin: Beslagr. Brussel 20 november 1997, *T.B.H.* 1998, 796, noot J.-P. BUYLE en M. DELIERNEUX. Zie ook de verwijzingen in die noot, met name op p. 799. Zie ook: G. DE LEVAL, *Traité des saisies*, Luik, Faculté de droit, 1988, 625.

(*4) Dat is nochtans betwist. Bepaalde rechtspraak meent dat ook een negatief saldo in de verklaring moet worden vermeld (m.a.w. met inbegrip van de omvang van dat saldo): Beslagr. Brussel 20 januari 2000, *T.B.H.* 2001, 856, afkeurende noot J.-P. BUYLE en M. DELIERNEUX. Zoals hierboven vermeld, menen wij dat negatieve saldi slechts moeten worden vermeld indien er zich n.a.v. de verklaring van derde beslagene een debat ontspint (hetzij in correspondentie omdat de schuldeiser nadere toelichting wenst, hetzij voor de beslagrechter). In de aangehaalde noot wordt verder terecht opgemerkt dat *derdenrekeningen* geen deel uitmaken van het patrimonium van de titularis (die niet de beneficiaris is van de sommen op een derdenrekening), zodat zij niet vallen onder een beslag gelegd lastens de titularis – zij moeten dan ook niet vermeld worden in de verklaring van de derde beslagene.

(*5) Cass. 3 maart 1995, *Arr. Cass.* 1995, 266, *R.W.* 1996-97, 412, *Pas.* 1995, (275) 277.

tie. (*1) Indien de verklaring tijdig en nauwkeurig is, kan er geen sprake zijn van schuldenaarsverklaring. Wel is het zo dat in het kader van het debat voor de beslagrechter, de bank het bewijs zal moeten leveren van de juistheid van de inhoud van de verklaring, zodat het op dat ogenblik wel vereist kan zijn dat stavingsstukken worden voorgelegd. (*2)

5 Over het loutere feit dat derdenbeslag in handen van een *advocaat* mogelijk is, bestaat geen betwisting. (*3) Wanneer een advocaat derdenbeslag laat leggen in handen van een confrater, is het gewenst dat hij hiervoor de toelating van de stafhouder bekomt, zonder dat verzuim om zulks te doen de geldigheid van het beslag aantast. (*4)

Wanneer de derde-beslagene advocaat is, verschilt de situatie in belangrijke opzichten van die van de bank als derde-beslagene. Allereerst bestaat er naar Belgisch recht voor de bankier eigenlijk niet eens een ‘beroepsgeheim’ in strikte zin, wel een *discretieplicht*. Voor de advocaat daarentegen is het beroepsgeheim een belangrijke steunpilaar van het beroep. (*5) Het is evident dat het beroepsgeheim van de advocaat, met de specifieke gevolgen voor de advocaat als derde-beslagene, enkel een weerslag kan hebben op een bewarend beslag onder derden – d.i. ten laste van iemand anders dan de advocaat – *in handen van* de advocaat (dus per hypothese op een derdenrekening of op een professionele rekening op naam van de advocaat): wanneer daarentegen eenvoudigweg een bezwarend beslag gelegd wordt *ten laste van* een advocaat op zijn privérekening, blijft de bovenstaande opmerking i.v.m. toelating van de stafhouder wel gelden, maar in die hypothese blijft het beroepsgeheim (en de hierna besproken specifieke regeling) in principe geheel buiten beeld.’

Naar hedendaagse opvattingen is het beroepsgeheim van de advocaat niet absoluut, (*6) maar wel quasi-absoluut, en dient het voornamelijk de belangen van de cliënt (zodat het beroepsgeheim zich uitstrekt tot alles wat verband houdt met de verdediging van de cliënt). (*7) Het beroepsgeheim kan niet als doelstelling hebben om de cliënt een vrijhaven aan te reiken waar hij zijn roerend patrimonium kan veiligstellen voor zijn schuldeisers. (*8) Het is vanzelfsprekend niet omdat het gaat om *gelden*, dat zij geen verband zouden kunnen houden met de verdediging van de cliënt: in

(*1) G. BLOCK, ‘Saisies-arrêts et oppositions amiables ou extrajudiciaires entre les mains du notaire. Le rôle du notaire et sa responsabilité’, *Rec. gén. enr. not.* 1994, 48; M. STRANART, O. CLEVENBERGH en G. BLOCK, ‘La saisie-arrêt bancaire’, in *R.P.D.B.*, Complément, T. VIII, Brussel, Bruylant, 1995, 877.

(*2) Brussel 28 september 1996, *www.cass.be*; F. GEORGES, ‘Saisie-arrêt: réformes et jurisprudence récentes’, in G. DE LEVAL en J. VAN COMPENOLLE (eds.), *Saisies et astreinte*, Luik, Formation permanente CUP, 2003, 134.

(*3) G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 115, nr. 72.

(*4) G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 116, nr. 72.

(*5) E. REUMONT, ‘Le secret professionnel des avocats’, *J.T.* 1948, 586.

(*6) P. VAN NESTE, ‘Kan het beroepsgeheim absoluut genoemd worden?’, *R.W.* 1978, (1282) 1290.

(*7) G.L. BALLON, ‘Over het zeer absolute karakter van het beroepsgeheim van de advocaat’, (noot onder Corr. Brussel 19 februari 1998), *A.J.T.* 1998-99, 68.

(*8) Zie in dezelfde zin: Beslagr. Brussel 14 februari 1991, *J.T.* 1991, 313 en *J.L.M.B.* 1991, 423; G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 116, nr. 72; E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 421, nr. 724.

vele gevallen is het denkbaar dat precies die gelden het voorwerp uitmaken van een burgerlijke, strafrechtelijke, fiscale of administratieve procedure. Er zal dus een moeilijke afweging aan de orde zijn over welke situatie, geval per geval, voorligt. Verschillende factoren zullen relevant zijn: maken de gelden het voorwerp uit van enige aantijging of vordering gericht tegen de cliënt?; kan informatie nopens de gelden enige invloed hebben op het resultaat van een tegen de cliënt ingestelde (straf)vordering?; zijn er aanwijzingen dat de cliënt niet te goeder trouw handelt?; is de beslagleggende schuldeiser vreemd aan de procedure waarvan de gelden het voorwerp uitmaken?

Precies omdat de concrete omstandigheden bepalend zullen zijn in deze materie, werd door de algemene raad van de toenmalige Belgische Nationale Orde van advocaten een reglement vastgesteld *d.d.* 10 januari 1992 waarin deze materie geregeld wordt. Daarin wordt bepaald: '*Artikel 1) De advocaat die in het kader van de uitoefening van zijn beroep bedragen of zaken, die hij aan anderen dient over te maken, in zijn bezit heeft, is in principe gehouden het beroepsgeheim in te roepen bij de verklaring van de derde-beslagene die hij moet doen wanneer bij hem derdenbeslag wordt gelegd of hem een dwangbevel wordt betekend.*

Bij de ontvangst van de akte van beslag onder derden of het dwangbevel wint de advocaat derde-beslagene het advies van zijn stafhouder in. De advocaat oordeelt of het bezit van de bedragen of zaken al dan niet gedekt is door het beroepsgeheim.

(Artikel 2) De advocaat derde-beslagene kan geen afstand doen van de bedragen of zaken die het voorwerp uitmaken van het beslag of het dwangbevel, tenzij na handlichting ervan'.

Aangezien een dergelijk reglement voor de advocaat bindend is, zal bij een normconflict de specifieke regel (nl. hoe de advocaat dient te handelen bij derdenbeslag) voorrang krijgen op de algemene bepaling van artikel 1456 (*lex specialis derogat legi generali*). (*1) Als een advocaat, in het licht van de omstandigheden van de zaak en op advies van zijn stafhouder, dan toch beslist om een verklaring van derde-beslagene af te leggen, dan spreekt het voor zich dat die verklaring ingebed blijft in de specifieke regeling. Het is m.a.w. mogelijk dat de verklaring slechts wordt afgelegd *in zoverre* zij geen betrekking heeft op elementen die onder het beroepsgeheim vallen, zodat zij naar de gebruikelijke normen van artikel 1456 Ger. W. wellicht zou kunnen gelden als niet 'nauwkeurig'. Precies om dat soort conflicten te vermijden, mag als uitgangspunt gelden dat de schuldenaarsverklaring een sanctie betreft die in beginsel niet kan worden uitgesproken tegen de advocaat derde-beslagene, tenzij er manifest sprake is van kwade trouw zowel in hoofde van de cliënt als de advocaat en er daarenboven manifest sprake is van collusie tussen beiden, met als doel de onttrekking van een deel van het roerend patrimonium aan de schuldeisers van de cliënt. Bij twij-

(*1) Daarover bestaat nochtans betwisting: zie P. CORVILAIN, 'La saisie-arrêt entre les mains d'un avocat', *Cah. dr. jud.* 1991, 79; E. DIRIX, 'Beroepsgeheim versus crediteursbelang', *R.W.* 2000-01, 506; E. DIRIX en K. BROECKX, *Beslag*, in *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 2001, p. 421, nr. 724; A.M. STRANART, 'La saisie-arrêt entre les mains d'un avocat', *J.T.* 1985, 693.

fel dient het beroepsgeheim te primeren en kan er geen sprake zijn van schuldenaarsverklaring lastens de advocaat.

6 Wat is nu de aard van de gehoudenheid van de derde die verzuimd heeft de verklaring tijdig of met de vereiste nauwkeurigheid te doen? Vrij algemeen wordt aangenomen dat het gaat om een sanctie (een private straf), m.a.w. zonder dat de veroordeling van indemnitaire aard zou zijn. (*1) Er duikt soms rechtspraak op waarin geoordeeld wordt dat de derde die op grond van artikel 1456 Ger. W. schuldenaar wordt verklaard van de oorzaken en kosten van het beslag, geacht wordt een veroordeling tot schadevergoeding te hebben opgelopen, doch die rechtspraak verdient geen navolging. (*2) De private straf is een fenomeen dat in ons recht niet onbekend is. Aldus is ook een dwangsom een private straf. (*3) In het licht van de recente cassatierechtspraak waarin uitdrukkelijk het niet-indemnitair karakter van de schuldenaarsverklaring wordt bevestigd, dient rechtspraak in andere zin als verouderd te worden beschouwd. (*4) Schade voor de schuldeiser is dus niet vereist opdat een schuldenaarsverklaring zou worden uitgesproken, (*5) maar het spreekt voor zich dat afwezigheid van schade ingevolge het verzuim of de laattijdigheid van de derde-beslagene, een reden kan vormen om de sanctie van artikel 1456 Ger. W. te matigen. (*6)

Het strafelement ligt in deze context in het feit dat de derde dient te betalen aan de beslaglegger (of juist: dat hij gehouden is tot dezelfde schuld als de debiteur (*7) – want als na bewarend beslag uiteindelijk komt vast te staan dat de beslagen debiteur niets dient te betalen aan de schuldeiser, dan is de derde-beslagene ook niets verschuldigd). (*8) Een vermogensaantasting hoeft dat voor de derde niet noodzakelijkerwijze te impliceren, aangezien hij het door hem betaalde kan terugvorderen van

(*1) Brussel 12 mei 2000, *J.L.M.B.* 2003, (1346) 1349, noot D. PATART; Luik 20 maart 1998, *J.L.M.B.* 1999, 403; Beslagr. Kortrijk 19 oktober 1992, *R.W.* 1992-93, 1065; Beslagr. Antwerpen 13 mei 1991, *R.W.* 1992-93, 995; G. DE LEVAL, *La saisie-arrêt*, Luik, Faculté de droit, 1976, p. 232, nr. 155; E. DIRIX, *l.c.*, *R.W.* 1989-90, 1021; N. PEETERS, 'De schuldenaarsverklaring en de betwisting van de schuld door de derde beslagene', (noot onder Antwerpen 21 december 1998), *R.W.* 1999-2000, 302; N. PIROTTE, 'Sanction du tiers saisi: pénalité ou indemnité?', (noot onder Beslagr. Brussel 23 april 1998), *J.L.M.B.* 1999, 412.

(*2) Zie in dezelfde zin: G. DE LEVAL, *Éléments de procédure civile*, Brussel, Larcier, 2003, 398, voetnoot 193 en de verwijzingen aldaar; E. DIRIX, *l.c.*, *R.W.* 1989-90, 1021, voetnoot 14 en de verwijzingen aldaar.

(*3) K. WAGNER, *Dwangsom*, in *A.P.R.*, Mechelen, Kluwer, 2003, 16-17.

(*4) Cass. 4 oktober 2001, *R.W.* 2002-03, 292; Brussel 27 mei 2003, 2000/AR/885, www.cass.be (samenvatting).

(*5) Luik 20 maart 1998, *J.L.M.B.* 1999, 403; Luik 26 oktober 1995, *J.T.* 1996, 105.

(*6) Brussel 25 januari 2002, 98-AR-2077, www.cass.be; Brussel 4 mei 2001, *J.T.* 2002, 92 (weergave). Zie hierover ook: J.-L. LEDOUX, 'Les saisies. Chronique de jurisprudence 1989-1996', in *Les dossiers du Journal des Tribunaux*, Brussel, Larcier, 1997, 97.

(*7) Meer hierover op het einde van dit randnummer.

(*8) Excepties in de verhouding tussen de beslagen debiteur en de derde beslagene zijn niet tegenwerpelijk aan de beslaglegger (de interne verhouding tussen solidaire debiteuren is voor de schuldeiser een *res inter alios acta*); de derde kan zich daarentegen wel beroepen op excepties in de verhouding tussen de beslaglegger en de schuldenaar. De derde is immers gehouden tot dezelfde schuld als de schuldenaar; als die schuld tenietgaat door bv. betaling of schuldvergelijking, dan kan de derde-beslagene zich op de gevolgen daarvan beroepen. Schuldvergelijking kan niet meer plaatsvinden tussen debiteur en derde beslagene nadat het beslag gelegd werd, daar het beslag onbeschikbaarheid tot gevolg heeft (Beslagr. Namen 5 februari 1988, *R.R.D.* 1988, 300).

de beslagen debiteur. De *straf* voor de derde bestaat er dus voornamelijk in dat het risico van insolventie van de beslagen debiteur bij de derde wordt gelegd. De aard van de verhouding tussen de beslagen debiteur en de derde werd door DIRIX omschreven als een geval een wettelijke solidariteit. (*1)

De schuldeiser beschikt derhalve over twee debiteuren, met dien verstande dat hij in totaal niet meer kan ontvangen dan het bedrag van zijn schuldvordering jegens zijn debiteur, verhoogd met de kosten van het beslag (en eventueel schadevergoeding *ex art. 1382 B.W.*, mocht daartoe aanleiding bestaan). De derde-beslagene is aldus gehouden tot dezelfde schuld als de oorspronkelijke debiteur. (*2)

Er geldt bijgevolg ook geen beperking van de gebondenheid van de derde-beslagene tot datgene wat hijzelf aan de debiteur verschuldigd is. (*3) Ingevolge de schuldenaarsverklaring is de derde-beslagene zoals gezegd gehouden tot dezelfde schuld als de debiteur, maar dat neemt niet weg dat de omstandigheid dat de derde-beslagene bv. slechts 100 verschuldigd is aan de debiteur, terwijl de debiteur een schuld heeft van 100.000 aan de beslagleggende schuldeiser, betrokken mag worden bij de onaantastbare feitelijke beoordeling door de rechter van de opportuniteit van de sanctie en van de eventuele matiging ervan.

Wie naar aanleiding van een laattijdige of onnauwkeurige verklaring van de derde-beslagene in het kader van een *bewarend* derdenbeslag een schuldenaarsverklaring wil bekomen, kan – ook als gevolg van de gehoudenheid van de derde-beslagene tot dezelfde schuld als de oorspronkelijke debiteur – niet vorderen dat de derde zou worden ‘veroordeeld tot betaling’. De beschikking van de beslagrechter kan er integendeel enkel toe strekken de solidaire gebondenheid van de derde te doen uitspreken, zonder dat zij een uitvoerbare titel kan zijn. (*4) De derde zal in zo’n geval eerst een uitvoerbare titel tegen zijn schuldenaar moeten bekomen, aangezien de derde slechts gehouden is tot dezelfde schuld. Vandaar trouwens de benaming van de sanctie, ‘schuldenaarsverklaring’: de rechter verklaart dat de derde gehouden is tot dezelfde schuld als de schuldenaar, of m.a.w. slechts tot schuldenaar verklaard wordt in dezelfde mate als de beslagen schuldenaar.

In het kader van een *uitvoerend* derdenbeslag kan de sanctie van de schuldenaarsverklaring daarentegen wel impliceren dat de beslagrechter een uitvoerbare titel aflevert, houdende veroordeling van de derde-beslagene tot betaling aan de beslaglegger

(*1) E. DIRIX, *L.c.*, R.W. 1989-90, 1022.

(*2) Over de vraag wat de gevolgen zijn van het bevoorrecht karakter van de schuldvordering tegen de oorspronkelijke debiteur (het voorrecht zal ook toepassing vinden op de schuldvordering tegen de derde, aangezien het een attribuut is van een schuldvordering; de schuldeiser ontsnapt niet aan samenloop met andere schuldeisers van de derde, maar wel aan samenloop met de andere schuldeisers van zijn oorspronkelijke debiteur; de solidariteit is immers een persoonlijk zekerheidsrecht): E. DIRIX, *L.c.*, R.W. 1989-90, 1022-1023.

(*3) Brussel 27 mei 2003, 2000/AR/885, www.cass.be (samenvatting).

(*4) Beslagr. Antwerpen 22 oktober 1990, R.W. 1992-93, 1270; E. DIRIX, *L.c.*, R.W. 1989-90, 1023.

van de oorzaken en de kosten van het beslag. (*1) In dat geval beschikt de beslagleggende schuldenaar per hypothese reeds over een uitvoerbare titel tegen de beslagen debiteur.

Wanneer uitvoerend derdenbeslag gelegd wordt in het kader van een *voorlopige tenuitvoerlegging*, zal het voor de derde-beslagene van groot belang zijn om hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de beslagrechter die hem veroordeelt (althans indien de termijn loopt), ook al is in die procedure de beslagen debiteur niet betrokken. Immers, als de titel tegen de beslagen debiteur in hoger beroep vernietigd of hervormd zou worden doch de derde-beslagene zijn veroordeling door de beslagrechter in kracht van gewijsde heeft laten gaan, kan hij het door hem reeds (al dan niet vrijwillig) betaalde, niet terugvorderen van de beslagleggende schuldeiser (wel van de beslagen debiteur, maar die kan in zo'n geval derdenverzet aantekenen tegen de uitspraak houdende schuldenaarsverklaring, indien de termijn nog niet verstreken is). (*2) Eventueel is het hoger beroep van de derde-beslagene tegen de uitspraak van de beslagrechter in zo'n geval louter conservatoir, voor het geval de titel tegen de beslagen debiteur zou worden vernietigd. Als de oorspronkelijke debiteur naar aanleiding van het door hem ingestelde hoger beroep uiteindelijk niets meer verschuldigd zou zijn aan de beslaglegger, dan kan de derde-beslagene ook niet meer gehouden zijn tot betaling van de oorzaken en kosten van het beslag (voor zover, nogmaals, de tegen hem uitgesproken veroordeling niet in kracht van gewijsde is getreden).

Uit de aard van de gebondenheid van de derde, vloeit tevens voort dat een schuldenaarsverklaring nog steeds mogelijk is wanneer op het ogenblik dat de rechter zich over de toepassing van de sanctie uitspreekt, de schuldeiser nog geen enkele uitvoeringsmaatregel heeft genomen (tegen de oorspronkelijke debiteur of tegen de derde-beslagene): de vraag of al dan niet reeds een uitvoeringsmaatregel werd genomen, heeft op zich geen invloed op de aard of het bestaan van een schuld. (*3) Hetzelfde geldt voor het geval waarin op het ogenblik van de uitspraak over de schuldenaarsverklaring, de geldigheidsduur van het bewarend beslag verstreken is: ook dat blijft zonder invloed op het bestaan van de schuld zelf. (*4)

Uit het voorgaande moge verder nog blijken dat voor een schuldenaarsverklaring uiteraard niet vereist is dat de beslagleggende schuldeiser zou beschikken over een uitvoerbare titel: het voorliggen van een uitvoerbare titel raakt het bestaan van een schuld niet, enkel de wijze waarop deze kan worden ingevorderd. (*5)

De derde beschikt over een subrogatoir verhaalsrecht tegen de oorspronkelijke debiteur, aangezien hij betaald heeft voor een ander (art. 1251, 3° B.W.). Bij solidariteit

(*1) Antwerpen 9 februari 1993, *R.W.* 1992-93, 1270; Beslagr. Luik 19 juni 1996, *J.L.M.B.* 1996, 1255; Beslagr. Antwerpen 22 oktober 1990, *R.W.* 1992-93, 1270.

(*2) Zie over de termijn om derdenverzet in te stellen: K. WAGNER, *Derdenverzet*, in *A.P.R.*, Mechelen, Kluwer, 2004, p. 53 e.v., nr. 72 e.v.

(*3) Cass. 26 april 2002, *R.W.* 2002-03, 1220, noot A. DE WILDE.

(*4) Cass. 26 april 2002, *R.W.* 2002-03, 1220.

(*5) Cass. 26 april 2002, *R.W.* 2002-03, 1220.

streckende tot zekerheid, verhindert solidariteit niet dat de derde-beslagene integraal verhaal uitoefent tegen de oorspronkelijke debiteur (art. 1216 B.W.).

7 Het laatste lid van artikel 1456 Ger. W. regelt een bevoegdheidskwestie. Wanneer de derde-beslagene de schuld betwist waarvan de beslaglegger betaling wil bekomen, dient in beginsel te worden gedagvaard voor de bevoegde bodemrechter. De schuld waarvan hier sprake is, is vanzelfsprekend de schuld die de derde-beslagene heeft ten aanzien van de debiteur van de beslaglegger (de schuld tussen de debiteur en de beslaglegger is voor de derde een *res inter alios acta*).

Geoordeeld werd dat de verwijzing naar de bodemrechter niet meer mogelijk is, indien de derde-beslagene in zijn verklaring zijn schuld opzichtsens de beslagen debiteur niet betwist heeft. (*1) Dat is logisch, maar het lijkt in dit opzicht te volstaan dat de derde-beslagene over het bestaan of de omvang van de schuld in zijn verklaring een voorbehoud formuleert, ook al betwist hij op dat ogenblik de schuld nog niet. Ingeval voor de beslagrechter een betwisting van die aard wordt opgeworpen, kan dat geen aanleiding geven tot afwijzing van de vordering als zijnde onontvankelijk. De beslagrechter verwijst in dat geval de zaak naar de bevoegde bodemrechter (tenzij uiteraard indien de beslagrechter zelf bevoegd is om kennis te nemen van de betwisting over de schuld, wat slechts zeer uitzonderlijk het geval zal zijn).

De derde die zijn schuld opzichtsens de beslagen debiteur betwist, moet het bewijs leveren van hetgeen hij aanvoert, zonder dat evenwel vereist zou zijn dat hij dit bewijs levert middels akten die vaste datum hebben in de zin van artikel 1328 B.W. (*2)

Van enige verwijzing naar de arrondissementsrechtbank kan in deze context geen sprake zijn. In vele gevallen zal de bevoegde bodemrechter de rechtbank van eerste aanleg zijn, waarvan de beslagrechter zelf deel uitmaakt. In die hypothese is tussenkomst van de arrondissementsrechtbank sowieso uitgesloten, aangezien zij niet oordeelt over *verdelingsincidenten*. (*3) Die worden beslecht volgens de procedure van artikel 88 § 2 Ger. W. Het college van drie voorzitters beslist alleen over bevoegdheidskwesties tussen verschillende rechtbanken, niet over vragen van interne verdeling binnen een rechtbank. (*4)

Ook wanneer de bevoegde bodemrechter de vrederechter, de rechtbank van koophandel of de arbeidsrechtbank zou zijn, bestaat geen aanleiding tot verwijzing door de beslagrechter naar de arrondissementsrechtbank. Daar zijn twee argumenten voor aan te halen. Het eerste en belangrijkste argument is een tekstargument op grond van artikel 1456 Ger. W., waarin sprake is van verwijzing door de beslagrechter naar de bevoegde rechter. Die bepaling bevat m.a.w. een specifiek verwijzings-

(*1) Brussel 12 mei 1987, *J.L.M.B.* 1987, 920.

(*2) Cass. 3 maart 1995, *Arr. Cass.* 1995, 266, *R.W.* 1996-97, 412; N. PEETERS, 'De schuldenaarsverklaring en de betwisting van de schuld door de derde beslagene', (noot onder Antwerpen 21 december 1998), *R.W.* 1999-2000, 302.

(*3) P. VAN ORSHOVEN, 'Je n'aime pas mon sujet. De bevoegdheid van de hoven en rechtbanken in burgerlijke zaken. Stand van zaken en actuele ontwikkelingen', *T.P.R.* 2004, 1139.

(*4) Arrondrb. Turnhout 16 juni 1994, *R.W.* 1995-96, 752.

mechanisme. (*1) Een tweede argument, doch ten overvloede, is dat in de systematiek van het Gerechtelijk Wetboek de tussenkomsst van de arrondissementsrechtbank is voorbehouden tot een aantal veeleer uitzonderlijke situaties, waarin de eiser n.a.v. een bevoegdheidsgeschil opgeworpen door de verweerder de verwijzing naar de arrondissementsrechtbank vordert (art. 639 Ger. W.), of in gevallen waarin de rechter zelf zijn bevoegdheid betwijfelt (art. 640 Ger. W.). (*2)

Wanneer de beslagrechter de zaak verwijst naar de bevoegde bodemrechter op grond van artikel 1456 Ger. W., zal er in de overgrote meerderheid van de gevallen geen twijfel zijn over wie die rechter is. Als er discussie is, zal die meestal betrekking hebben op de ernst van de betwisting van de schuld door de derde-beslagene.

Het criterium voor de beslagrechter is eenvoudigweg of de betwisting door de derde-beslagene van de schuld waarvan de beslaglegger betaling wil bekomen, een schijn van ernst heeft. Is dat het geval, dan is de beslagrechter verplicht de zaak te verwijzen naar de bevoegde bodemrechter.

Er is geen reden om aan te nemen dat de algemene regel van artikel 660 Ger. W. geen toepassing zou vinden op de verwijzingsbeslissing vanwege de beslagrechter – wanneer hij aldus verwijst naar de vrederechter, de arbeidsrechtbank of de rechtbank van koophandel, kunnen zij de zaak niet meer terugverwijzen of voortverwijzen.

Artikel 1456 Ger. W. biedt de beslagrechter tevens een wettelijke grondslag om de zaak te verwijzen naar de rechtbank van eerste aanleg, maar in dat geval kan de beslagrechter de zaak niet verwijzen naar een welbepaalde kamer van de rechtbank van eerste aanleg. Immers, de verdeling van de zaken en de toewijzing aan een welbepaalde kamer, is een prerogatief van de voorzitter.

(*1) D. CHABOT-LEONARD, *Saisies conservatoires et saisies-exécutions*, Brussel, Bruylant, 1979, 276.

(*2) Meer hierover bij P. VAN ORSHOVEN, *l.c.*, 1136 e.v.